

1

Logan

APRIL

Het is best wel klote om verliefd te zijn op de vriendin van je beste vriend. Om te beginnen is het hartstikke ongemakkelijk. Als in: echt fokking ongemakkelijk. Ik kan niet namens alle mannen spreken, maar ik ben er vrij zeker van dat geen enkele vent erop zit te wachten dat hij op de overloop tegen het meisje van zijn dromen aanbotst nadat zij net de hele nacht in de armen van zijn beste vriend heeft gelegen.

En je krijgt natuurlijk een hekel aan jezelf. Dat is onvermijdelijk als je over de grote liefde van je beste vriend fantaseert.

Op dit moment voel ik me vooral ongemakkelijk. Ik woon namelijk in een huis met erg dunne wanden en hoor Hannah dus elke keer weer hijgend kreunen. Ik hoor elke hap naar adem, elke zucht. Elke keer dat het hoofdeinde van het bed tegen de muur bonkt omdat een andere jongen het meisje naait aan wie ik maar blijf denken.

Wat een feest.

Ik lig op mijn rug op mijn bed naar het plafond te staren. Ik doe niet eens meer alsof ik door mijn afspeellijst blader. Ik heb mijn oortjes ingedaan om de geluiden van Garrett en Hannah in de kamer hiernaast te kunnen overstemmen, maar ik heb nog steeds niet op afspelen gedrukt. Blijkbaar heb ik vanavond zin om mezelf te martelen.

Weet je, ik ben niet dom of zo. Ik weet ook wel dat ze verliefd is op Garrett. Ik zie hoe ze naar hem kijkt en hoe ze met elkaar omgaan. Ze zijn nu al een halfjaar een setje en zelfs ik, de meest

waardeloze vriend ter wereld, kan niet ontkennen dat ze voor elkaar gemaakt zijn.

En Garrett verdient wel een beetje geluk. Hij doet wel alsof hij een arrogante lul is, maar eigenlijk is die jongen een heilige. De beste center met wie ik ooit op het ijs heb gestaan, de beste gast die ik ken. Het is dat ik hartstikke hetero ben, want anders had ik Garrett Graham niet alleen willen neuken, maar nog met hem willen trouwen ook.

Dat maakt dit allemaal een triljoen keer erger. Ik kan niet eens de pest hebben aan de jongen die de chick naait die ik wil hebben. Niks geen wraakfantasieën, want daarvoor vind ik Garrett veel en veel te aardig.

Er gaat een deur krakend open en er echoën voetstappen op de overloop. Ik hoop met heel mijn hart dat Garrett of Hannah hier niet komt aankloppen. En ze mogen ook niks zeggen, want als ik nu hun stemmen hoor, voel ik me vast nog beroerder.

Gelukkig is die luide klop die mijn deur in het kozijn laat rammelen het werk van mijn andere huisgenoot, Dean, die zonder op een uitnodiging te wachten naar binnen zeilt. ‘Vanavond feest bij Omega Phi. Zin in?’

Nog voordat je ‘sneu’ kunt zeggen, sta ik al naast mijn bed, want een feest klinkt als een wereldplan. Me zuipen is de ideale manier om te voorkomen dat ik aan Hannah blijf denken. Ik wil me helemaal klem zuipen en als het even kan ook nog een of ander meisje compleet suf neuken. Als het een geen einde kan maken aan dat gemaal over Hannah heb ik altijd nog het ander als back-up.

‘Zeker weten.’ Ik zoek al naar een shirt.

Ik trek een schoon T-shirt over mijn hoofd en negeer de steek van pijn in mijn linkerarm, die nog beurs is van de bodycheck tijdens de wedstrijd om het kampioenschap, een week geleden. Mijn botten rammelden ervan, maar die klap was het meer dan waard omdat we met Briar voor het derde jaar op een rij een overwinning binnen wisten te slepen. Als dat niet de ultieme

hattrick is. Alle spelers, ik ook, plukken nog steeds de vruchten van het feit dat we nu al drie keer kampioen zijn geworden.

Dean, die net als ik in de verdediging staat, zegt altijd dat winnen garant staat voor de drie d's: dank, drank en dozen. Dat klopt aardig, want sinds onze grote overwinning heb ik al uitgebreid van alle drie kunnen genieten.

'Ben jij vanavond de bob?' Ik trek een zwarte hoody over mijn T-shirt en rits die dicht.

Mijn maat snuift. 'Dat vraag je aan mij?'

Ik rol met mijn ogen. 'Je hebt gelijk, ik zou beter moeten weten.'

Dean Heyward-Di Laurentis die nuchter blijft, dat gebeurt dus nooit. Hij kan het huis niet verlaten zonder zich een slag in de rondte te zuipen of zo high als ik-weet-niet-wat te worden, maar denk maar niet dat zijn prestaties op het ijs er ook maar een beetje onder lijden. Hij is zo'n zeldzame uitzondering, net als de Robert Downey Jr. van vroeger, die helemaal naar de klote kan gaan en er op de een of andere manier toch nog in slaagt om even succesvol en aanbeden te zijn als de Robert Downey Jr. van nu.

'Tuck is de bob.' Dean bedoelt onze andere huisgenoot, Tucker. 'Die slappe zak heeft nog steeds een kater van gisteren en zegt dat hij het even rustig aan moet doen.'

Snap ik best. Over een paar weken beginnen we pas weer met de training die ons tijdens de zomerstop in conditie moet houden en we genieten op dit moment allemaal iets te veel van onze vrije tijd. Maar zo gaat het nu eenmaal als je kampioen bent. Na onze winst van vorig jaar was ik twee weken lang lam.

Ik kijk niet echt uit naar de zomerstop. Het is al zwaar genoeg om je conditie en kracht op peil te houden, maar het is nog lastiger als je daarnaast ook nog tien uur per dag moet werken. Maar ik heb niet veel te kiezen. De conditietraining is nodig als voorbereiding op het komende seizoen, en dat werken, tja, dat heb ik nu eenmaal aan mijn broer beloofd. Hoewel alleen al de gedachte me misselijk maakt, moet ik me aan mijn woord houden. Jeff vilt me levend als ik onze afspraak niet nakom.

Dean en ik lopen naar beneden, waar onze bob al bij de voordeur staat. Tuckers gezicht wordt bijna helemaal bedekt door een roodbruine baard die hem een beetje op een weerwolf doet lijken. Hij wil deze nieuwe look per se uitproberen sinds een of andere chick vorige week op een feestje tegen hem zei dat hij een babyface had.

‘Je weet dat zo’n rol tapijt je niet echt mannelijker maakt, hè?’ zegt Dean vrolijk op weg naar buiten.

Tuck haalt zijn schouders op. ‘Ik ga voor ruig.’

Ik grinnik. ‘Nou, ruig is het ook niet, babyface. Je ziet eruit als een gekke professor.’

Hij steekt zijn middelvinger naar me op en loopt naar de linkerkant van mijn pick-up. Ik ga rechts voorin zitten en Dean, die beweert dat hij behoefte heeft aan frisse lucht, klimt in de laadbak. Ik vermoed dat hij de wind door zijn haar wil laten waaien voor die warrige, sexy look waarmee hij de dames zo uit de kleren krijgt. Want o ja, Dean is om te kotsen zo ijdel, maar hij ziet eruit als een fotomodel, dus misschien is het terecht.

Tucker start de auto en ik trommel met mijn vingers op mijn bovenbenen. Ik popel om te vertrekken. Die corpballen werken me vaak op de zenuwen met dat elitaire gedoe van ze, maar ik ben bereid om het een en ander door de vingers te zien omdat... Nou, stel dat feesten geven een olympische sport was? Dan stond elk dispuutshuis van Briar geheid op het erepodium.

Tuck rijdt achteruit de oprit af en mijn blik valt op Garretts zwarte jeep, die op zijn parkeerplekje staat te glimmen terwijl de eigenaar de avond doorbrengt met het coolste meisje ter wereld en...

Genoeg. Door die obsessie met Hannah Wells kan ik echt niet meer normaal denken.

Ik moet een beurt hebben. Z.s.m.

Tucker is op weg naar Omega Phi opvallend stil. Het kan zijn dat hij zit te fronsen, maar dat kun je niet goed zien omdat iemand alle lichaamsbehaarings van Hugh Jackman heeft afgescho-

ren en die op het gezicht van Tuck heeft geplakt.

‘Ga je nog wat zeggen of niet?’ vraag ik op luchtige toon.

Hij kijkt me even met een zuur gezicht aan en richt zijn blik dan weer op de weg voor hem.

‘O toe nou, je doet toch niet zo omdat we zitten te geinen over die baard van je?’ Ik voel de ergernis in me opwellen. ‘Want dat staat al in het eerste hoofdstuk van *Baarden voor dummies*, man: als je een gigabaard laat staan, gaan je vrienden er grappen over maken. Einde hoofdstuk.’

‘Het gaat niet om die baard,’ mompelt hij.

Ik frons. ‘Oké. Maar je bent wel ergens pissig over.’ Hij geeft geen antwoord, dus ik ga nog even door. ‘Wat is er toch met je?’

Zijn geërgerde blik kruist die van mij. ‘Met mij? Niks. Met jou? Zoveel dat ik niet eens weet waar ik moet beginnen.’ Hij vloekt zacht. ‘Kap nou eens met die shit, man.’

Nu snap ik er helemaal niks meer van, want voor zover ik weet, heb ik in de afgelopen tien minuten niks anders gedaan dan me verheugen op een feestje.

Tucker ziet de verwarring op mijn gezicht en legt op sombere toon uit: ‘Dat gedoe met Hannah.’

Mijn schouders verstijven meteen, maar ik weet een nietszeggend gezicht te trekken. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

Ja, ik lieg. Bewust. Dat is trouwens niet echt nieuw voor me. Dat doe ik volgens mij al sinds ik op Briar zit.

Er staat me een carrière als prof te wachten. Ik word de grote ster van het ijshockey!

Ik doe niets liever dan de hele zomer sleutelen in de garage van mijn pa. Lekker een zakcentje verdienen!

Ik val helemaal niet op Hannah. Kom op, zeg, ze is de vriendin van mijn beste vriend!

Leugens, leugens en nog eens leugens, want in al die gevallen is de waarheid een enorme afknapper, en het laatste wat ik wil, is dat mijn vrienden en teamgenoten medelijden met me krijgen.

‘Bewaar dat gelul maar voor G,’ antwoordt Tucker. ‘En weet je,

je mag blij zijn dat hij zo is afgeleid door al dat kleffe gedoe, want anders had hij echt wel gemerkt hoe je nu doet.'

'En hoe doe ik nu dan?' Ik kan niet voorkomen dat mijn toon scherp wordt en dat mijn kaak verstrakt. Ik vind het maar niks dat Tuck weet dat ik iets voor Hannah voel. En ik vind het al helemaal niks dat hij er na al die maanden over begint. Waarom doet hij dat? Het is al erg genoeg zonder dat iemand me met mijn neus op de feiten drukt.

'Moet ik dat echt gaan opsommen? Oké dan.' Met een sombere blik in zijn ogen begint hij aan een waslijst van al die kutdingen waar ik me zo schuldig over voel. 'Als die twee binnenkomen, ga jij er meteen vandoor. Als ze blijft slapen, sluit jij je op in je kamer. Als jullie wel in dezelfde kamer zitten, zit je haar maar een beetje aan te gapen als je denkt dat niemand het ziet. Als je -'

'Ja, ja, ik snap het al,' onderbreek ik hem.

'En dan heb ik het nog niet eens over dat sletterige gedrag van je,' zegt Tuck brommend. 'Je bent altijd al een player geweest, maar man, je hebt deze week al vijf chicks gehad.'

'Ja, en?'

'En het is donderdag. Vijf chicks in vier dagen. Reken maar uit, John.'

Shit, hij gebruikt mijn voornaam. Tucker noemt me alleen maar John als hij echt ontzettend pissig op me is.

Alleen ben ik nu ook pissig op hem, dus ik betaal hem met gelijke munt terug. 'Is daar iets mis mee, Jóhn?'

Inderdaad, we heten allebei John. Misschien moet we een eed afleggen en een of andere club oprichten of zo.

'Ik ben eenentwintig,' ga ik geïrriteerd verder. 'Ik mag met meisjes scharrelen. Of wacht, dat móét, want daar studeer je immers voor. Studeren staat voor lol maken en neuken en fokking genieten voordat het echte leven begint en het elke dag weer dezelfde kutzooi is.'

'Wil je nu serieus beweren dat al dat gescharrel een of andere inwijding in het studentenleven is?' Tucker schudt zijn hoofd,

slaakt dan een zucht en vervolgt op zachtere toon: 'Je kunt haar niet uit je hoofd naaien, man. Al duik je vanavond met honderd vrouwen het bed in, dat maakt geen zak uit. Je moet gewoon accepteren dat het niks kan worden met Hannah en verdergaan met je leven.'

Hij heeft helemaal gelijk. Ik weet maar al te goed dat ik zit te zwelgen in mijn eigen ellende en alleen maar meisjes versier als afleiding.

En ik weet ook heel goed dat feesten totdat ik compleet lam ben geen oplossing is. Dat ik dat kleine beetje hoop dat er ooit iets zal gebeuren moet loslaten. Dat ik moet accepteren dat het er niet in zit.

Misschien dat ik daar morgen mee begin.

Vanavond? Voor vanavond houd ik me aan mijn oorspronkelijke plan. Zuipen. Neuken. En verder kan alles en iedereen de tyfus krijgen.

Grace

Ik ben mijn eerste studiejaar als maagd begonnen.

Inmiddels begin ik te geloven dat ik mijn eerste jaar ook als maagd zal eindigen.

Niet dat er iets mis mee is als je het nog nooit hebt gedaan. Wat maakt het uit dat ik bijna negentien ben? Ik ben niet bepaald een ouwe vrijster en ze zullen me zeker niet met pek en veren besmeuren omdat mijn vlies nog intact is.

Ik heb meer dan genoeg gelegenheden gehad om maagd-af te worden. Vanaf mijn eerste weken op Briar heeft mijn beste vriendin me naar zoveel feesten meegesleept dat ik de tel ben kwijtgeraakt. Er hebben heus wel jongens met me staan flirten. Een paar probeerden me meteen het bed in te praten en eentje stuurde me een foto van zijn pik met het bijschrift 'Helemaal voor jou, schatje'. Dat was... Oké, dat was supergoor, maar als

ik hem leuk had gevonden, was ik vast wel, eh, gevlaid geweest? Misschien?

Alleen vond ik geen van die jongens leuk. En helaas zagen de jongens die ik wel leuk vond me niet eens staan.

Tot vanavond.

Toen Ramona aankondigde dat we naar een feest in een dispuutshuis gingen, had ik niet veel hoop dat ik een leuke jongen zou tegenkomen. Op zulke feestjes lijken jongens niets beters te kunnen bedenken dan Ramona en mij overhalen om te gaan zoenen. Maar vanavond heb ik een jongen ontmoet die ik best leuk vind.

Hij heet Matt, hij ziet er leuk uit en hij wekt de indruk dat hij geen ontzettende eikel is. Hij is niet alleen enigszins nuchter, maar spreekt ook in hele zinnen en heeft sinds het begin van ons gesprek nog niet één keer 'bro' gezegd. Of nou ja, het is meer zijn gesprek. Ik heb nog niet veel gezegd, maar ik vind het wel best om te luisteren, want dan kan ik zijn gebeeldhouwde kaaklijn en zijn blonde haar bewonderen. Het krult zo leuk onder zijn oren.

Het is waarschijnlijk beter als ik niets zeg. Leuke jongens maken me zenuwachtig. Zo zenuwachtig dat mijn tong in de knoop raakt en mijn hersens niet meer werken. Al mijn filters vallen uit en dan sta ik opeens te vertellen over die keer in groep drie, toen ik tijdens een excursie naar de ahornsiroopfabriek in mijn broek plaste, of ik zeg plompverloren dat ik doodsbang voor poppen ben, of dat ik een milde vorm van smetvrees heb waardoor ik meteen je kamer ga opruimen als je even de andere kant opkijkt.

Dus ja, het is beter als ik alleen maar glimlach en knik, al moet ik af en toe 'O ja? Echt waar?' zeggen om te voorkomen dat ze denken dat ik niet kan praten. Alleen lukt dat niet altijd, zeker niet als de leuke jongen in kwestie iets zegt wat om een antwoord vraagt.

'Zin om even mee naar buiten te gaan? Ik heb wat bij me.' Matt haalt een joint uit de zak van zijn overhemd en houdt die voor

me omhoog. ‘Ik steek er liever binnen eentje op, maar als ik dat doe, schopt de preses me eruit.’

Ik schuifel ongemakkelijk heen en weer. ‘Eh... nee, bedankt.’

‘Blow je niet?’

‘Nee. Ik bedoel, soms, maar niet vaak. Ik word er een beetje... zweverig van.’

Hij glimlacht en er verschijnen twee aanbiddelijke kuiltjes in zijn wangen. ‘Dat is juist de bedoeling.’

‘Ja, dat weet ik, maar ik word er ook heel erg moe van. O, en elke keer dat ik blow, moet ik denken aan die powerpoint die mijn vader me liet zien toen ik dertien was. Een en al statistieken over wat wiet met je hersencellen doet, en dat het in tegenstelling tot wat veel mensen denken wel degelijk verslavend kan zijn. En hij keek me na elke dia boos aan en zei: “Wil je echt al die hersencellen kapotmaken, Grace? Wil je dat?”’

Matt staat me aan te staren en ik hoor een stemmetje in mijn hoofd dat ‘Ophouden!’ roept, maar het is al te laat. Mijn innerlijke filter heeft weer gefaald en de woorden rollen zomaar mijn mond uit.

‘Maar dat is nog altijd minder erg dan wat mijn moeder deed. Ze wilde graag de hippe ouder uithangen en reed toen ik vijftien was met me naar een donkere parkeerplaats. Daar haalde ze een joint tevoorschijn die we volgens haar samen gingen roken. Het was net iets uit *The Wire*, wacht, ik heb *The Wire* nooit gezien, maar dat gaat toch over drugs? Nou ja, ik raakte in elk geval helemaal in paniek omdat ik dacht dat we elk moment de politie op ons dak konden krijgen en mijn moeder bleef maar vragen hoe ik me voelde en of ik “de stuff ook zo relaxed” vond.’

Als door een wonder houden mijn lippen eindelijk op met bewegen.

Maar Matt heeft al een glazige blik in zijn ogen gekregen.

‘Eh, ja, nou.’ Hij zwaait onhandig met de joint. ‘Ik ga deze roken. Ik zie je nog wel.’

Ik weet mijn zucht in te houden totdat hij weg is, adem dan

zwaar uit en geef mezelf in gedachten een standje. Verdomme. Waarom probeer ik nog met jongens te praten? Bij elk gesprek ben ik bang dat ik mezelf voor schut zet, en vervolgens zet ik mezelf voor schut omdat ik daar bang voor ben. Het is van het begin af aan gedoemd om te mislukken.

Na nog een zucht loop ik naar beneden om Ramona te zoeken. De keuken staat vol met fusten bier en dispuutstypes. De eetkamer idem dito. De woonkamer puilt uit van bijzonder luidruchtige, bijzonder dronken jongens en een zee aan schaars geklede meisjes. Petje af voor hun moed, want het is buiten steenkoud en de voordeur gaat al de hele avond open en dicht, waardoor er telkens een koude tocht door het huis trekt. Ik ben blij dat ik jeans en een strakke trui aanheb, lekker warm.

Mijn vriendin is nergens te bekennen. Terwijl de hiphop oorverdovend hard uit de boxen schalt, vis ik mijn telefoon uit mijn tas om te kijken hoe laat het is. Tegen twaalf. Zelfs na acht maanden op Briar voel ik nog steeds enige voldoening als ik na elfen op stap ben, want zo laat moest ik vroeger altijd thuis zijn. Mijn vader was wat dat betreft nogal streng. En niet alleen wat dat betreft. Volgens mij heeft hij nog nooit van zijn leven een regel overtreden en ik vraag me af hoe hij en mijn moeder erin geslaagd zijn om zo lang met elkaar getrouwd te blijven. Mijn moeder is een vrije geest, het complete tegendeel van mijn saaie, strenge vader, maar blijkbaar is die theorie over tegenpolen die elkaar aantrekken dus niet helemaal uit de lucht gegrepen.

‘Gracie!’ roept een vrouwenstem boven de muziek uit. Voordat ik beseft wat er gebeurt, staat Ramona voor me en slaat ze haar armen stevig om me heen.

Ze maakt zich van me los en ik weet na één blik op haar fonkelende ogen en blozende wangen dat ze dronken is. Ze is net zo schaars gekleed als de meeste meisjes hier, in een rokje dat net tot over haar billen reikt en een rood haltertopje met een nogal diep decolleté. Haar leren laarzen hebben zulke hoge hakken dat ik niet snap dat ze erop kan lopen. Maar ze ziet er fantastisch uit

en oogst de nodige bewonderende blikken.

Ze steekt haar arm door die van mij. Ik weet zeker dat de meeste mensen die ons samen zien zich afvragen hoe wij in vredesnaam vriendinnen kunnen zijn. Dat vraag ik me zelf ook weleens af.

Op de middelbare school was Ramona het stoere meisje, altijd in voor een geintje, dat stiekem achter het gebouw stond te roken. Ik was de braverik die in de redactie van de schoolkrant zat en benefietfeesten organiseerde. Het was dat we naast elkaar woonden, want anders hadden we waarschijnlijk niet eens van elkaars bestaan geweten. Nu liepen we elke dag samen naar school en leerden we elkaar zo goed kennen dat er een hechte vriendschap ontstond. Zo hecht dat we ons voor een vervolgoopleiding bij dezelfde universiteiten aanmeldden. Toen we allebei op Briar waren toegelaten, vroeg ik aan mijn vader of hij een goed woordje voor ons wilde doen bij studentenhuisvesting, zodat we een kamer konden delen.

Aan het begin van het jaar was onze vriendschap nog ijzersterk, maar ik moet bekennen dat we een beetje uit elkaar zijn gegroeid. Ramona is alleen maar bezig met jongens versieren en populair zijn. Dat is het enige waar ze over praat en ik merk dat ik haar de laatste tijd nogal... irritant vind.

Verdorie, door die gedachte alleen al voel ik me een slechte vriendin.

‘Ik zag je met Matt naar boven gaan!’ sist ze in mijn oor. ‘Hebben jullie het gedaan?’

‘Nee,’ zeg ik somber. ‘Volgens mij heb ik hem weggejaagd.’

‘O nee, je hebt hem toch niet over je poppenfobie verteld, hè?’ Ze slaakt een overdreven zucht. ‘Schat, je moet niet meteen laten merken dat je geschift bent. Bewaar dat voor later, als je een relatie hebt en hij je niet zo snel in de steek zal laten.’

Ik kan mijn lachen niet inhouden. ‘Bedankt voor het advies.’

‘Ben je klaar om te gaan of wil je nog iets langer blijven?’

Ik kijk weer om me heen. Mijn blik blijft in een van de hoeken

van de kamer hangen, waar twee meisjes in jeans en beha met elkaar staan te zoenen. Een van de jongens van Omega Phi filmt het hartstochtelijke tafereel met zijn iPhone.

Nu ik dat zie, moet ik een kreun onderdrukken. Ik wed om tien dollar dat dat filmpje op zo'n site met gratis porno eindigt. En daar komen die arme meisjes waarschijnlijk pas jaren later achter, wanneer een van hen met een senator wil trouwen en de pers allerlei gënants uit haar verleden oprakelt.

'Ik vind het niet erg om nu al te gaan,' geef ik toe.

'Ik ook niet.'

Ik trek mijn wenkbrauwen op. 'Sinds wanneer vind jij het oké om voor twaalven naar huis te gaan?'

Ze trekt haar mondhoeken naar beneden. 'Het heeft geen zin om te blijven. Een ander is er al met hem vandoor.'

Ik hoef niet eens te vragen wie ze bedoelt, want ze heeft het al sinds dag één van het semester over die jongen.

Dean Heyward-Di Laurentis.

Sinds Ramona in een van de koffiebars op de campus tegen de bijzonder knappe derdejaars is aangeboden is ze een beetje door hem geobsedeerd. Of nou ja, een beetje erg geobsedeerd. Ze heeft me meegesleept naar bijna alle thuiswedstrijden van Briar om Dean in actie te zien. Ik moet toegeven dat hij er erg goed uitziet. Volgens de geruchten is hij ook een ontzettende player, maar helaas voor Ramona datet Dean geen eerstejaars. En hij gaat ook niet met hen naar bed, en dat is wat ze eigenlijk van hem wil. Ramona wil geen relatie, ze houdt het toch nooit langer dan een week met een jongen vol.

Ze wilde vanavond alleen maar naar dit feestje omdat ze had gehoord dat Dean er ook zou zijn, maar het is duidelijk dat hij zich aan zijn eerstejaarsregel houdt. Ramona kan zich ik weet niet hoe vaak voor zijn voeten werpen, hij gaat altijd met een ander weg.

'Ik ga eerst even plassen,' zeg ik. 'Dan zie ik je straks buiten.'

'Goed, maar schiet wel op. Ik heb tegen Jasper gezegd dat we

nu vertrekken en hij wacht in de auto op ons.’

Ze draaft naar de voordeur en ik blijf een beetje ontstemd staan. Fijn dat ze even vroeg of ik naar huis wilde nádat ze die beslissing al had genomen.

Maar ik onderdruk mijn ergernis en herinner mezelf eraan dat Ramona altijd al zo is geweest en dat ik dat vroeger nooit een probleem vond. Echt, als zij niet alle beslissingen had genomen en me uit mijn comfortzone had getrokken, dan had ik mijn hele middelbareschooltijd op de redactie van de schoolkrant aan de probleemrubriek zitten werken en leerlingen goede raad gegeven zonder zelf echt iets te hebben meegemaakt.

En toch... wens ik af en toe dat Ramona me in elk geval zou vragen wat ik van iets vind voordat ze een beslissing voor ons allebei neemt.

Voor de wc beneden staat zo'n lange rij dat ik me door de drukte heen wurm en naar boven loop, waar Matt en ik eerder hebben staan praten. Ik loop net naar de badkamer wanneer de deur opengaat en er een knap blond meisje naar buiten komt.

Ze schrikt even van me, maar glimlacht dan verwaand en trekt aan de zoom van een wel heel kort jurkje. Ik kijk nota bene recht in het kruis van haar roze onderbroek.

Ik wend blozend en beschaamd mijn blik af en wacht totdat zij beneden is. Dan pas reik ik naar de deurknop, maar ik heb die nog niet in mijn hand of de deur zwaait weer open en er loopt nog iemand naar buiten.

Ik kijk recht in de blauwste ogen die ik ooit heb gezien. Het duurt slechts een tel voordat ik ze herken, en zodra dat het geval is, word ik nog roder.

Het is John Logan.

Inderdaad, John Logan. Ook wel bekend als de beste verdediger van het ijshockeyteam. Dat weet ik niet alleen omdat Ramona zijn vriend Dean al maanden loopt te stalken, maar ook omdat zijn sterke, sexy gezicht vorige week de cover van de universiteitskrant sierde. Alle spelers waren geïnterviewd vanwege

hun overwinning en ik moet eerlijk zeggen, het interview met Logan was het enige dat mijn aandacht wist te trekken.

Want die jongen is ongelooflijk aantrekkelijk.

Net als het blonde meisje schrikt hij even omdat ik vlak voor hem op de overloop sta, maar net als het blonde meisje herstelt hij zich snel. Hij lacht naar me.

En ritst zijn broek dicht.

O mijn god.

Niet te geloven dat hij dat echt deed. Onwillekeurig gaat mijn blik naar zijn kruis, maar ook dat lijkt hij niet erg te vinden. Hij trekt een wenkbrauw op, haalt zijn schouders op en loopt weg.

Wauw. Oké.

Ik zou nu eigenlijk over mijn nek moeten gaan. Niet zozeer omdat ze net overduidelijk in de badkamer hebben staan seksen: dat met die rits is al ranzig genoeg.

Maar ik ga niet over mijn nek. Ik voel eerder een totaal onverwachte vlaag van jaloezie. Omdat hij het net met dat meisje in de badkamer heeft gedaan.

Waarmee ik niet wil zeggen dat ik het met zomaar iemand in een badkamer wil doen, maar...

Oké, ik sta te liegen. Dat wil ik dus wel. Of in elk geval wel met John Logan. Ik denk aan zijn handen en lippen overal op mijn lijf en voel de hete rillingen over mijn rug naar boven dansen.

Waarom kan ik het niet met jongens in badkamers doen? Ik studeer verdomme. Ik word geacht om te feesten en fouten te maken en 'te ontdekken wie ik ben', maar ik heb dit jaar nog geen donder gedaan. Ik hoor alleen maar de verhalen van Ramona en zie mijn vriendin risico's nemen en van alles proberen, maar ik, het brave meisje, sta maar een beetje langs de zijlijn en kies voor de voorzichtige benadering die mijn vader er al bij me heeft ingestampt toen ik nog in de luiers lag.

Nou, ik ben het zat om voorzichtig te zijn. En ik ben het zat om het brave meisje te zijn. Het semester is bijna voorbij. Ik heb nog twee tentamens waarvoor ik moet leren en ik moet nog een

paper voor psychologie schrijven, maar wie zegt dat ik dat niet kan doen én tegelijkertijd nog wat lol kan hebben?

Mijn eerste studiejaar is over een paar weken voorbij. En weet je wat? Ik ga alles uit die weken halen wat erin zit.